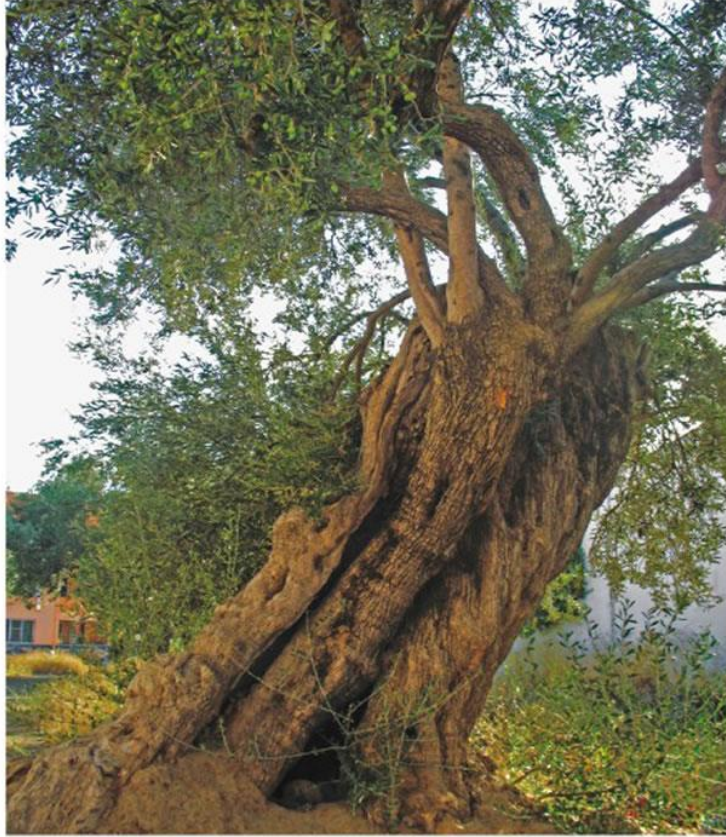

ERKUT DEMİREL

NAMUS MESELESİ

Bütün Eserleri

ÖYKÜ

Namus Meselesi

Küçük sofanın köşesinde çiçek desenli muşamba kaplı ahşap bir masa, çevresinde eski püskü birkaç sandalye, karşıda saç soba ve tavana tellerle tutturulmuş boruları, Yüzleri çoktan eskimiş koltuklar, duvarda asılı idare lambası, tavandan sarkan çıplak bir ampul ve küçük büfenin üzerinde kocaman bir televizyon, ve daha bir sürü ıvır zıvır. El kadar yere bu kadar eşyanın nasıl sığıdığı da ayrı bir muamma!

Ev yeni yapılmış, beyaz badanalı filandı ama neresinden bakılsa gecekondtu olduğu belliydi. Zaten mahalleye şöyle bakan bunu anlardı. Alelacele ve en ucuz malzemelerle yapılmış, düzensiz konumlanmış bir sürü tek katlı yığma bina! Bazılarının minicik bahçelerinde veya yol kenarlarında dikilmiş birkaç körpe fidan, bacalardan tüten duman ve sağda solda oynayan birkaç çocuk olmasa burada hayat durmuş sanırdınız.

Zaten çevredeki ahşap elektrik direkleri ve rastgele dökülmüş çakıl taşlarının oluşturduğu eğri büğrü yol müsveddesinin dışında devlet eli değmiş görünen pek bir şey yoktu. İşin tuhafı, şehir o kadar yakındılar ki neredeyse öksürseler duyulabilirdi!

Kısa boylu, seyrek saçlı, ablak yüzlü adam hafiften bir “öf!” çekti. Boyasız, eğri büğrü, eskilikten şekli bozulmuş pabuçları sorun yaratıyordu. “Vurduğu yetmezmiş gibi bir de bu!” Güç bela ayağına geçirebildi. Tam çıkıyordu ki içeriden bir kadın sesi:

-Salih dur bekle! Dedi.

Ardından duvardan dışarıya doğru çıkıntı yapmış, mutfağa benzer yerden ıslak ellerini önlüğüne sile sile yanına geldi. Saçları dağınık, üstü başı eski ve bakımsızdı ama boyu bosu yerinde, kumral güzeli bir kadındı.

-Tüp bitmek üzere, elektriği ya bugün ya yarın kesecekler. Evde yiyecek bi şey de kalmadı, bari biraz para bırak!

Adamın yüzü asıldı:

-Baş üstüne gider şimdi birini çevirir soyarım!

Başını “ya sabır!” Gibilerden iki yana salladıktan sonra devam etti.

-Sen temizliğe filan gitsene!

-Emrin olur! O zaman sen de evde otur, çocuğa bak! İş güç yok, akşama kadar nerelerde dolanırsın bilmem!

-Bana bak al şu parayı, abuk sabuk konuşup kafamı bozma benim!

Ayakkabılığın üstüne atar gibi bırakıp ardına bile bakmadan savuştu gitti. Kadın sinirlenince daha da solgun görünüyordu. Paralara şöyle bir baktı.

-Verdiği de kırk beş lira!

Tam o anda evin içinde çocuk ciyaklamaları yankılandı. Mutfağın yanında helaya ve yatak odasına açılan bir kapı daha vardı.

-Ağlama yavrum geliyorum.

Söylene söylene o kapıya yöneldi.

Hem kendinin hem ardındaki adamın elleri kolları paket ve torba doluydu.

-Hele şükür açabildin!

-Çocuğu uyutmaya çalışıyordum.

-Bak misafir getirdim.

Yanıdaki adama dönüp:

-Murtaza bey siz önden buyurun!

Mahcup olmuş gibi sırttı ama yanından geçerken tepeden tırnağa süzüp bakışlarını iri göğüslerinden ayırmakta zorlandı. Genç kadın telaşlanıp apar topar örtmeye çalıştı. “Bu herif de kimin nesi be? ”

-Saliha bugün bi hoşsun valla! Bak elimiz kolumuz dolu geldik. Alsana misafirin elindekileri!

“Tövbe yarabbi! Getirdi elin herifini, tanımam etmem!” Apansız gelen misafirden hoşlanmamıştı. Erzakların hatırına öylesine “Buyurun!” deyip torbaları kapıldığı gibi doğruca mutfağa yöneldi. Dolaba yerleştirirken kocası içeri girdi.

-Saçına başına bir çeki düzen verip yanımıza gel de seni arkadaşım ile tanıştırayım. Kendisi ünlü (!) inşaat firmasının ustabaşısıdır.

-Görücüye filan mı çıkıyorum!

-Bak şimdi şunun söylediğine, eli boş gelme dedin, gelmedik işte! Hem ustabaşı filan dediğime bakma, Murtaza bey ağa adamdır. Parası da boldur ha!

Birden aksilendi:

-Bana ne elin herifinin parasından!

-Misafirin yanına gidiyorum, ayıp olur fazla bekletme, beş dakika gel, sonra gider yemeği hazırlarsın.

-Peki, bu büyük şişe rakı ne olacak?

-Ne olmuş, birer kadeh içeriz. Alıp götüreceksin değil ya, gerisi bize kalır. Akşamları karşılıklı birer kadeh atarız.

Cevap vermedi, söylene söylene paketlerin bazılarını dolaba bazılarını raflara yerleştirmeye başladı.

Sofrayı hazırladı. Mezeler ve salata, sonunda sıcak yemekler de masanın üzerinde yerini aldı ama Salih ve arkadaşı zaten çoktan çakır keyif olmuşlardı. Adamın yüzü gözü iyice kızarmıştı. Konuşurken laflarını uzatıp iyice yılışmaya başladı.

-Salih yavrum, eşinin kıymetini bil! Yemekleri lezzetli, kendi de çok güzel!

-Abicim görüyorsun, evlilik gibisi yok! Sen de sınırına dayandın, zamanını kaçırma!

“Benim salak aklınca espri yapıyor! Bekâr herifi dibime oturttu. Elin sarhoşuyla diz dize yemek yiyoruz. Sofraya eğildikçe herifin burnu nerdeyse memelerimden içeri girecek! Aptallığından görmüyor mu? Yoksa görmezden mi geliyor. Tövbe! İnşallah bi hadise çıkmaz.” Birden çıplak teninde yabancı bir el hissetti. Gayrı ihtiyari bakışları masanın altına kayd. Adam dizini hafiften okşamaya başlamıştı. Ne yapacağını şaşır. Kocasına baktı, gelgelelim Salih hiç orali değildi. Televizyondaki şarkıcıya eşlik edip bir yandan da parmaklarıyla tempo tutuyordu. Bacağını misafirin elinden kurtarmak için itince adam bu defa da elini sıkı sıkı kavradı. Kocası iyice mayışmıştı, birden ayaklandı. Yarı uykulu yarı sarhoş:

-Uyku bastır. Ben gidip biraz kestireceğim, dedi.

Arkadaşı,

-İyi, iyi biz de Saliha hanımla sohbet ederiz!

Bunları söylerken kadına göz ucuyla işmar etmeyi de ihmal etmedi. “Eyvahlar olsun!” Salih yalpalaya yalpalaya yatak odasına açılan kapıdan geçip gözden kaybolurken Saliha ite kaka da olsa elini adamın nasırlı ve kerpeten gibi parmaklarından kurtarmayı başardı.

-Uslu durursan sohbet ederiz, yoksa hiç heveslenme! Ben bildiğin kadınlardan değilim.

Koca odadan çıkar çıkmaz herifin gözleri sanki cin gibi bakmaya başlamıştı. Hiç de öyle sohbetle vakit harcayacağına benzemiyordu.

-Saliha hanımcığım hazır kocan gitmişken vaktimizi boşa harcamayalım. Sen hele bi he de, vallahi sizi mala paraya boğarım. Sen emret, hemen şehirde daire tutayım.

Gözü iyice dönmüştü, birden sarılıp öpmeye çalıştı.

-Bırak! Bırak beni!

Adam sanki her şeyi göze almış gibiydi!

-Vallahi çığlık atıcam! Mahalleyi başınıza toplayım da görün!

Bu beklenmedik tehdit saldırıyı duraklattı. İşte ne olduysa o anda oldu. Saliha bir yılan gibi kıvrılıp herifin elinden kurtulmayı başardı sonra yıldırım gibi yatak odasına geçip çocuğu battaniyesiyle beraber yatağından çekip aldı. Kocasına bakmadı bile! Bir hışımla odadan çıktı. Saldırgan misafirin şaşkın bakışları altında kapı dibindeki askıdan paltosunu kapıp pabuçlarını bile giymeden kendini dışarı attı. Sonra da İstanbul'un gece ayazına ve sokakların ıssız karanlığına aldırmandan yokuşu koşar adım tırmanmaya başladı.

Yaşlı kadın kapı deliğinden bakıp geleni tanımaya çalışıyordu. Gecenin bu saatinde böyle ısrarla çalan kimdir diye ikirciklenip kapıyı açmakta tereddüt etmişti.

-Anne benim, aç şu kapıyı!

Zinciri aceleyle kaldırıp kapıyı açtı. Endişeye kapıldığı halinden belliydi.

-Gecenin bu saatinde! Ne var, ne oldu kızım?

Torununu da kızının kucağında görünce iyice meraklandı.

-Ne oldu kızım? Torunuma bir şey mi oldu yoksa?

-Hayır, hayır! Önümden çekil de içeri geçip bi soluklanayım, iki saattir sokaklarda koşuyorum.

Kadıncağız hemen kenara çekilip kapıyı ardına kadar açtı. Ayaklarının çıplak, çoraplarının da parça parça olduğunu fark edince dehşet içinde kaldı, sonra da hüngür hüngür ağlamaya başladı.

-Sus anne! Çocuğu uyandıracaksın. Biraz kendimi toparlayayım, her şeyi anlatacağım. Nolur bana biraz su ver, dilim damağıma yapıştı.

Ağlamayı kesip telaşla mutfığa koştu. Geri döndüğünde Saliha olup bitenleri anlatmaya başladı. Sonunda:

-Benimki uyumaya gidince herifin elinden zor kurtuldum. Hoş o kadar patırtı gürültü arasında uyuduğundan pek emin değilim ya! Diye ekledi.

-Ah kızım! Ben sana o herifte iş yok diye kaç kere söyledim, ne buldun o işsiz güçsüz mıymıntı herifte bilmem!

-Oldu bi hata anacığım! Yarından tezi yok önce bir iş bulacağım, sonra da mahkemeye gidip bu herifi boşayacağım.

Yaşlı kadın derin bir göğüs geçirdi sonra da:

- Çocuğa ben bakarım. Hadi şimdi git yatağına biraz dinlen, bunları sabah kahvaltıda konuşuruz. Dedi.

Oturdukları ev annesine aitti. Kadıncağız dul maaşıyla bir başına geçinip gidiyordu. Bir iki ay zorluk çektiler, fakat Saliha yakın bir markette kasiyer olarak iş bulunca ana kızın durumları düzeldi. Artık oğlunu da kendini de doğru dürüst besleyip üstlerine başlarına bir şeyler alabiliyordu. Her gün evden işe, işten eve yürüyerek gidip geliyor, sağda solda görünmekten çekiniyordu.

Her şey biraz olsun yoluna girdikten bir süre sonra boşanma davasını açtı. İlk celsenin görülmesine birkaç gün kala işe giderken onu gördü. Saçı sakalı birbirine karışmıştı. Suratı asık, bakışları her zamankinden farklıydı. Neredeyse “Bu herif o değil.” Diyecekti. “En iyisi farkına varmamış gibi yürümeğe devam etmek!” Öyle de yaptı, huzursuz olmuştu. O kadar incinmişti ki görmeye bile tahammülü yoktu. Çalıştığı iş yerinin girişindeki görevliyle konuşacak gibi durup ardına kaçamak bir bakış atınca takip edildiğini anladı.

-Allah’ım peşimde!

Güvenlik görevlisi buna bir anlam veremedi.

-Efendim, ne dedin?

-Yok, hayır, hiç bi şey!

Aceleyle içeri girdi.

-Herif Allah’ın günü ya yolda ya kapıda! Vallahi aklım gidiyor.

-Peki, ne diyo, ne istiy o bu herif?

-Ne isteyecek kör olasıca! Para tabii, çalıştığımı da öğrendi ya, it gibi peşimde doluyor!

-Niye gidip çalışmıyor?

Acı acı güldü:

-Çalıştırmayı daha çok seviyor her hal!

Yaşlı kadın ne diyeceğini şaşırılmıştı. Öteki dertlenmeye devam etti.

-Ah annecim ah! İstekleri de abuk sabuk! Kendine bakamayan adam çocuğu istiyor. Evi de o akşam misafir diye getirdiği ırz düşmanına vermiş! Borcu mu varmış ne?

-Eh borcunu ödemiştir.

-Ne gezer! Sözde alacaklısı herif ben aksileşince öfkelenip borcuna karşı evi bunun elinden almış.

-Bu neyin borcu yahu?